ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Exact Forestall s. r. o.**
(dříve EXACT SYSTEMS CZECH REPUBLIC s. r. o.)
sídlem Na Honech 832/16, 720 00 Ostrava-Hrabová
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Burianem,
sídlem Vojtecha Tvrdého 819/1, 010 01 Žilina, Slovensko,
se zmocněnkyní pro doručování v osobě advokátky JUDr. Jany Kopáčkové, sídlem Petrovická 283, 344 01 Domažlice – Hořejší Předměstí

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

na přezkum rozhodnutí žalovaného č. j. 771/1.30/23-6 ze dne 21. 3. 2024 ze dne 4. 1. 2024, ve věci přestupků na úseku zaměstnanosti,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 17. 5. 2024 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 771/1.30/23-6 ze dne 21. 3. 2024, jímž bylo k odvolání žalobce částečně změněno a částečně potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu pro Jihočeský kraj a Vysočinu č. j. 12426/5.30/21-29.

2. Žalobce byl uznán vinným I. spácháním přestupku na úseku zaměstnávání dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2020, spáchaného ve vícečinném souběhu, kterého se dopustil tím, že v rozporu s kogentním ustanovením § 87 zákona o zaměstnanosti písemně neinformoval příslušnou Krajskou pobočku Úřadu práce ČR o nástupu do zaměstnání níže uvedených fyzických osob nejpozději v den jejich nástupu k výkonu práce a učinil tak až dodatečně, a to u fyzických osob: M. K., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, když na základě sjednaného pracovního poměru nastoupila zaměstnankyně k výkonu práce dne 15. 5. 2020. když informační povinnost při nástupu do zaměstnání byla splněna dne 30. 6. 2020, N. K., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, když na základě sjednaného pracovního poměru nastoupila zaměstnankyně k výkonu práce dne 13. 6. 2020, když informační povinnost při nástupu do zaměstnání byla splněna dne 30. 6. 2020, a K. L., nar. X, státní příslušnost Slovensko, kdy na základě sjednaného pracovního poměru nastoupila zaměstnankyně k výkonu práce dne 5. 9. 2019. když informační povinnost při nástupu od zaměstnání byla splněna dne 2. 10. 2019; II. spácháním přestupku na úseku zaměstnávání dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že v rozporu s kogentním ustanovením § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti umožnil výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2023, když na pracovišti Magna Cartech spol. s r. o., Hospodářský park 600, 378 10, České Velenice, umožnil níže uvedeným fyzickým osobám výkon práce cizincem bez platného povolení k zaměstnání u obviněného, a to fyzickým osobám Y. I., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, který vykonával práci pro obviněného ve dnech od 4. 8. 2019 do 24. 9. 2019; V. I., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, která vykonávala práci pro obviněného ve dnech od 4. 8. 2019 do 24. 9. 2019; N. O., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, která vykonávala práci pro obviněného ve dnech od 20. 8. 2019 do 24. 9. 2019; M. O., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, který vykonával práci pro obviněného ve dnech od 20. 8. 2019 do 24. 9. 2019; O. S., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, která vykonávala práci pro obviněného ve dnech od 15. 8. 2019 do 24. 9. 2019, když výše uvedení zaměstnanci prováděli práci spočívající ve vizuální kontrole výrobků pro obviněného. Za spáchané přestupky byl obviněnému uložen trest pokuty ve výši 430 000 Kč a zároveň mu byla uložena k úhradě paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný neuvedl, z jakých skutkových a právních skutečností plyne jeho závěr o spáchání přestupků a kritizoval pouhý odkaz na prvostupňové rozhodnutí v napadením rozhodnutí. Pokud se týče nesplnění informačních povinností,

namítl, že u M. K. došlo k chybě v psaní a u N. K. došlo k prodlení kvůli kovidové karanténě. Pokud se týče umožnění výkonu nelegální práce, namítal žalobce, že správní orgány vycházely jen z výpovědí cizinců a nepřihlédly k důkazům předloženým či navrženým žalobcem, které prokazovaly, že cizinci měli pracovněprávní vztah s DesktopStar, s. r. o.; pokud se týče pana V., ten pracovníky neřídil, ale pouze z pozice zástupce žalobce specifikoval na místě objednávku žalobce u Work Global Agency, s. r. o. Žalobce dále namítl, že správní orgány nemohly odmítnout výslech jím navržených svědků jen proto, že si předem vyhodnotily možný obsah jejich výpovědi, dále namítal, že není vázán obsahem příkazu vůči společnosti DesktopStar, s. r. o., že je zde překážka *rei administratae* ve vztahu k tomuto příkazu, a že nelze činit závěry o nelegální práci na základě smluvního ujednání o refundaci pokut pro takovýto případ ve smlouvě mezi žalobcem a Work Global Agency s. r. o. Na závěr žaloby navrhl moderaci uložené pokuty.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 6. 2024 navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že obsahuje námitky, které již žalobce uvedl v řízení a s nimiž se správní orgány již vypořádaly v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí. Odkázal na judikaturu správních soudů, podle níž tvoří rozhodnutí orgánů obou stupňů jeden celek, odvolací orgán proto může odkázat na obsah prvostupňového rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že prokázal, že výše zmíněné fyzické osoby byly zaměstnanci společnosti DesktopStar, s. r. o., pak žalovaný tuto skutečnost nerozporuje, neboť ta nevylučuje vznik pracovněprávního vztahu k žalobci. Navíc uvedená společnost byla uznána vinnou z přestupku dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, z čehož plyne že uvedené fyzické osoby pro ni nevykonávali závislou práci. Činnost pana V. nevykazovala znaky obchodní spolupráce, ale znaky závislé práce jako je rozvrhování, zadávání a evidování práce. Správní orgány neměly povinnost provádět další dokazování za situace, kdy skutkový stav měly za prokázaný na základě nerozporných výpovědí cizinců a pana V. Formálně-smluvní stránka věci je nerozhodná, je-li bezpečně zjištěn faktický stav. K tomu se mohou však vyjádřit jen osoby, které na pracovišti fakticky byly. Žalobce své námitky ohledně chybného hodnocení důkazů jinak nekonkretizuje. Překážka věci rozhodnutí v projednávaném případě není, neboť společnost DesktopStar, s. r. o., byla odsouzena za jiný přestupek než žalobce.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 24. 9. 2019 byla u žalobce na pracovišti Magna Cartech spol. s r. o. v Českých Velenicích provedena kontrola OIP k dodržování pracovněprávních předpisů. Kontroly se účastnil J. V., koordinátor a zaměstnanec žalobce. Na pracovišti bylo při výkonu práce zjištěno celkem 8 osob. Z nich byli vyslechnuti pan V., a ukrajinští občané pan I., paní I., paní O., pan O. a paní S.; ukrajinští občané v době kontroly vykonávali vizuální kontrolu výrobků. K výzvě OIP společnost Work Global Agency s. r. o. sdělila, že žalobce má uzavřenou smlouvu o poskytování služeb a zmínění Ukrajinci jsou zaměstnanci společnosti DesktopStar s. r. o., která je jejich subdodavatelem. K výzvě OIP zaslala společnost DesktopStar s. r. o. doklady k zaměstnávání osob, které poskytovala v rámci personálního leasingu společnosti Work Global Agency s. r. o. Úřad práce – krajská pobočka

v Českých Budějovicích sdělil údaje k daným zaměstnancům. Ve věci se vyjádřil též zástupce Gumárny Zubří, a. s. Dne 26. 6. 2020 vydal OIP protokol o kontrole. Dne 2. 12. 2020 zahájil OIP kontrolu žalobce na pracovišti Automotive Lighting s. r. o. v Jihlavě; protokol o kontrole byl vydán 9. 3. 2021. Dne 19. 7. 2021 vydal prvostupňový orgán příkaz, proti němuž podal žalobce odpor; v následném řízení proběhlo 8. 9. 2021 ústní jednání; dne 17. 9. 2021 bylo vydáno oznámení o zahájení přestupkového řízení týkající se zaměstnankyň K. a K. a přestupková řízení byla spojena. Žalobce navrhl v podání ze dne 4. 10. 2021 výslechy zástupců společností Work Globa Agency s. r. o a DeskstopStar s. r. o., jakož i svého jednatele R. Maleše. Další ústní jednání se konalo 9. 11. 2021. OIP vydal 8. 11. 2023 prvostupňové rozhodnutí, které bylo k odvolání žalobce napadeným rozhodnutím zčásti změněno a zčásti potvrzeno, jak výše uvedeno.

7. Pokud se týče námitek ve vztahu k celému rozhodnutí, kdy žalobce považoval rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť z něj podle něho neplyne, z jakých skutkových a právních zjištění žalovaný dovodil jeho vinu a trest, pak těmto soud nepřisvědčuje. Nepovažuje za nepřípadný odkaz žalovaného na závěry prvostupňového rozhodnutí. Soud naopak ve shodě se žalovaným odkazuje na konstantní judikaturu správních soudů, že rozhodnutí prvostupňového i druhostupňového orgánu tvoří jeden celek a tento celek podléhá posouzení správním soudem (srov. např. usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 68/93-10 ze dne 7. 5. 1993, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 16/2003-56 ze dne 12. 10. 2004, publ. pod č. 534/2005 Sb. r. NSS, či rozsudek téhož soudu č. j. 4 Ads 86/2008–198 ze dne 31. 8. 2009). Není tedy třeba, aby odvolací orgán opakoval skutečnosti, které již jsou v prvostupňovém rozhodnutí, zvláště pak za situace, kdy účastník na ně nereaguje, a pouze své námitky posouvá do dalšího stupně řízení.

8. Žalobce k první skupině přestupků spočívajících v nesplnění informační povinnosti nejprve uvedl, že u M. K. došlo k chybě v psaní, kdy v informaci o nástupu byl chybně uvedený den nástupu. Toto tvrzení však není ničím podloženo a odporuje mu i obsah pracovní smlouvy založené do spisu (podle ní byl pracovní poměr uzavřen na dobu určitou od 15. 5. 2019 do 30. 4. 2020). V případě M. K. žalobce uváděl, že svou informační povinnost nesplnil kvůli tomu, že jeho pracovníci byli v karanténě kvůli Covidu-19. Ani této námitce nelze přisvědčit, neboť jednatel, který podepisoval pracovní smlouvu mohl stejně tak podepsat a zaslat informaci Úřadu práce.

9. Dalšími námitkami žalobce směřoval proti přestupku spočívajícím v umožnění výkonu nelegální práce. Žalobce předně kritizoval skutečnost, že žalovaný vycházel z výpovědí cizinců, resp. pracovníků, které zastihl v Hospodářském parku v Českých Velenicích, a nepřihlédl k jím navrženým důkazům. K tomu soud ve shodě se správními orgány uvádí, že správní orgány vycházely ze zjištění na místě samém, kde při kontrole pozorovaly pracovní činnost zmíněných cizinců a ti společně s panem J. V. popsali tuto pracovní činnost tak, že z mí správní orgány dovodily nelegální pracovněprávní vztah. Jejich výpovědi byly souladné. Pokud se týče neprovedených (opomenutých) důkazů, existují dle judikatury Ústavního soudu tři typické situace, kdy je toto neprovedení v souladu s právem: důkaz je navržen k nerelevantní skutečnosti, důkaz nedisponuje vypovídací potencí a důkaz je navržen k již prokázané (vyvrácené) skutečnosti (srov. zejména nález sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004). V nyní projednávané věci nastala prvně uvedená situace. Žalobce

nezpochybnil věrohodnost vyslechnutých osob a sám navrhoval důkazy, které nesměřovaly k prokázání situace na pracovišti. Výslechy k formálněprávnímu uspořádání vztahů mezi žalobcem a dalšími společnostmi v tomto ohledu nebylo pro věc relevantní. Žalobce nerozporoval zdůvodnění neprovedení důkazů, objevující se již v prvostupňovém rozhodnutí, že jím navržené důkazy nesměřují ke zjištění situace na pracovišti. Není ani pravdou, že by správní orgány budovaly na domněnkách, jak tvrdí žalobce, nýbrž budují na zjištěních učiněných při kontrole a výslechu pracovníků, jakož i na základě souvisejících listin.

10. Pokud žalobce tvrdil, že shora jmenovaní zahraniční pracovníci měli pracovní poměr ke společnosti DesktopStar s. r. o., pak je tato skutečnost jednak s ohledem na proběhlé přestupkové řízení s touto společnosti pochybná, ale i kdyby byla prokázána, je bez relevance, neboť nevylučuje zjištěný pracovněprávní vztah vůči žalobci (jedna osoba může mít více než jeden pracovněprávní vztah). Žalobce dále opakuje námitku, že pan J. V. jako jeho zaměstnanec pouze specifikoval na místě objednávku za žalobce, ale pracovníky neřídil. Tuto námitku již velmi podrobně vypořádaly správní orgány, které se opíraly zejména o výpověď samotného pana V., který popsal, jak pracovníkům rozvrhoval práci, stanovoval a evidoval pracovní dobu, a dokonce prováděl školení o bezpečnosti práce. V podrobnostech soud zcela odkazuje na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

11. Pokud žalobce namítal, že není vázán obsahem příkazu, kterým byla uznána vinnou z přestupku společnost DesktopStar s. r. o., pak žalobce má pravdu v tom, že pokud nebyl účastníkem daného řízení, není jeho výsledkem vázán. Správní orgány však netvrdí vázanost žalobce tímto příkazem, pouze na tuto skutečnost poukazují jako na indicii podporující jejich skutkový závěr (který by ovšem obstál i bez této indicie).

12. V další námitce žalobce uvedl, že má zato, že příkaz vůči společnosti DesktopStar s. r. o. zakládá překážku věci rozhodnuté. Soud k tomu podotýká, že tato námitka je v logickém rozporu s předchozí námitkou. Pro založení překážky věci rozhodnuté (*res administrata*), je potřeba aby se rozhodnutí týkalo téhož předmětu, téhož důvodu a téže osoby (§ 48 odst. 2 správního řádu). Buďto tedy je subjekt určitým rozhodnutím vázán, a pak může nastat překážka věci rozhodnuté, nebo jím vázán není, a pak je překážka věci rozhodnuté vyloučena. Zmiňovaný příkaz proti žalobci nesměřoval, a proto vůči němu účinek věci rozhodnuté nastat nemůže.

13. Pokud žalobce namítal, že ze smluvního ujednání o refundaci pokuty za umožnění výkonu nelegální práce, nelze jednoznačně dovodit jeho úmysl spáchat daný přestupek, pak má pravdu. Avšak správní orgány pracovaly s touto skutečností jako s indicií, která podporuje jejich závěr, ale která sama o sobě může vést k různým závěrům (to je ostatně vlastnost každého nepřímého důkazu).

14. Soud nevyhověl ani závěrečnému návrhu na moderaci uloženého správního trestu. Smyslem moderace dle § 78 odst. 2 s. ř. s. je korekce sankce *„v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 22/2012-23 ze dne 19. 4. 2012, publ. pod č. 2672/2012 Sb. r. NSS). V projednávané věci důvody pro moderační

zásah soud neshledal a žalobce nepředestřel žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by potřeba tohoto zásahu vyplynula, pouze sankci označil za nepřiměřeně vysokou a nespravedlivou.

15. Žádný z žalobních bodů tak nebyl shledán důvodným.
16. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.
17. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 25. listopadu 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje